

Estimat Enric

Un relat de: [MANFRED](#)

Estimat Enric,

Sé que serà molt estrany per tu rebre aquestes línies ara que ja quasi bé no recordes qui sóc. Sé que durant un temps vas estar molt preocupat per com havia fugit de tu i crec que encara estàs una mica enfadat. No sé si ara mateix estigués davant teu mirant fixament com reaccionaries, però tinc molt a guanyar i poc per perdre. Si quan estigués davant teu, et giressis i marxessis caminant com feies molt sovint, ho entendria perfectament. Si, en canvi, obrissis la boca i comencessis a fer un discurs dels teus, aquells que tant m'agradaven i que ara trobo molt a faltar.

No sé què et passa, però ja no ets el d'abans, aquell que lluitava fins al final i que mai tenia preparada la bandera blanca. Un dia la vas treure i sé que no la tenies preparada. No sé què devies pensar quan ho vas fer, però en aquell moment et vas convertir com tots els altres. "Una retirada a temps sempre és una victòria" em vas dir. Mai abans havia sentit una cosa semblant. Què et passa? Què t'ha passat tot aquest temps? No sembles l'Enric que fa un temps vaig conèixer. Era diferent. Només et falta afirmar quan llegeixis tot això que aquest canvi ja t'està bé i que així es viu millor. Jo vull tenir l'altre Enric. El que mai deixa de lluitar pel que vol i el que pensa, el que sempre et diu que lluitis pels teus somnis. Espero que aquesta carta que t'escriu no sigui l'inici d'una història que continua.

Saps què? Qui fa el que tothom fa és una persona que tant li fa tot. Sé que fins fa poc sense voler-ho eres diferent als altres. A tu no tot t'importa... Torna a ser el que portava un somriure d'orella a orella i ensenya les dents com quan lluitaves per tot. Sé que pots.

Atentament,

Enric